

Kế đến là bệnh dịch Tả. Khoảng giữa thế kỷ thứ 19, bệnh dịch Tả tràn vào Anh quốc, giết hàng vạn người. Căn bệnh kỳ dị này giết người chớp nhoáng chỉ vài ngày sau triệu chứng đầu tiên. Bác sĩ John Snow nghi ngờ nguồn bệnh xuất phát từ nước uống của Luân Đôn. Ông đã điều tra, khoanh vùng được nơi phát bệnh là một giếng nước có máy bơm bị nhiễm khuẩn. Khi thành phố dẹp máy nước đó, dịch bệnh cũng dừng. Ngày nay, dịch Tả không còn hoành hành ở các nước tiên tiến, nhưng vẫn tồn tại ở các nước nghèo thiểu thốn nguồn nước sạch.

Coronavirus là điều nhân loại đang khủng hoảng, nhưng so với những dịch bệnh trong quá khứ, chắc chưa đến nỗi nào, do y khoa và ý thức đã tiến bộ rất nhiều ngày nay. Hơn một thế kỷ đã trôi qua, nhân loại mới đón nhận thêm một số dịch bệnh toàn cầu nữa, như SARS, MERS, H1N1, H5N1, v.v... Với Coronavirus, dù con số lây nhiễm hơn 5 triệu và tử vong hơn 350,000 chưa sánh với các đại dịch ngày xưa, nhưng cũng là nỗi lo của mọi người, vì hoang mang chưa biết làm thế nào để khống chế và tiêu trừ Coronavirus. Khi chúng tôi viết những dòng chữ này, thì các chuyên gia đang bắt đầu thử nghiệm vắc-xin, nhưng người ta cho rằng để được thành công hoàn toàn và phát hành cho quần chúng chắc phải mất thêm nhiều thời gian nữa.

Trong thời cận đại, mỗi năm thế giới chết vài chục triệu người. Năm 2017, con số đó là 56 triệu người. Nguyên nhân hàng đầu là bệnh tim mạch. Sau đó đến ung thư. Những bệnh thông thường như cao máu, cao mõi, tiểu đường, mập phì, hút thuốc, môi trường xấu, được xem là những tác nhân chủ yếu.

Đại dịch xảy ra cho nhân loại từng hồi từng lúc. Bệnh tật có mặt luôn luôn. Đó là chưa kể đến chiến tranh và tai nạn. Dù sự chết là điều gì rất quen thuộc, cận kề, nhưng hình như con người chưa bao giờ cảm thấy "thoải mái" với sự chết. Coronavirus làm người ta hoảng sợ vì chúng ta chưa biết nhiều về nó, chưa biết nó sẽ lây lan đến đâu và tác hại đến mức nào. Con người sợ sự chết cũng với nguyên nhân gần như thế. Chúng ta không biết điều gì sẽ xảy ra khi hồn lia khôi xác, nên tâm lý vô cùng lo sợ.

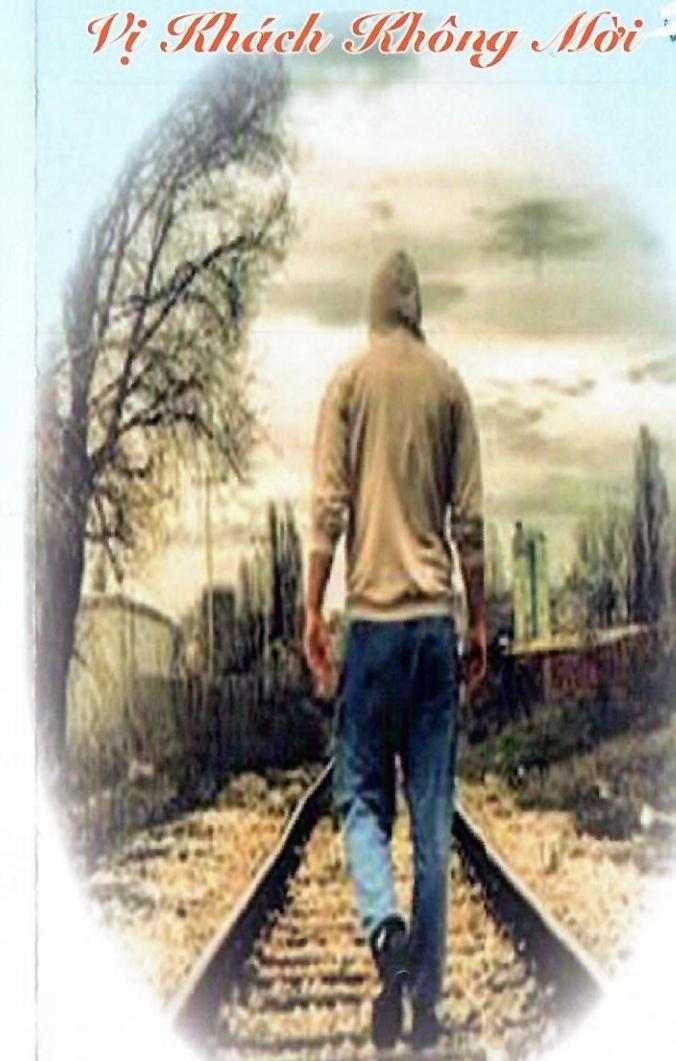
Kinh Thánh nhắc đến sự chết rất sớm. Ngay sau những chương đầu tiên diễn tả cảnh đẹp tuyệt mỹ của vườn Ê-den, lời cảnh báo về sự chết đã được nhắc tới khi Chúa nói với ông A-đam và bà Èva mệnh lệnh về trái cấm: "Hai ngươi chẳng nên ăn đến và cũng chẳng nên đá động đến, e khi hai ngươi phải chết chăng." Lời cảnh báo về sự bất tuân đã bị tổ phụ loài người bỏ qua, để từ đó, sự chết xen vào. Dù là dịch bệnh, hay bất cứ nguyên do nào khác, tất cả chúng ta đều sẽ đi con đường đó. Sự Chết là vị khách không mời, là nhân vật bỗng nhiên xông vào làm xáo trộn sự yên bình của chúng ta. Chúng ta ghét, sợ, không thích, nhưng không làm gì được. Bạn có từng nghe câu kinh văn Chúa phán, "Theo như đã định cho loài người phải chết một lần, rồi chịu phán xét." Khi sự chết đến để dẫn chúng ta đi, chúng ta không từ chối được. Bạn có sợ không?

Lẽ bình thường, ai cũng sợ chết. Tuy nhiên, chúng ta có lý do để thắng sự sợ hãi đó, vì Chúa Cứu Thế Giê-xu đã phục sinh, chiến thắng sự chết, đem đến hy vọng và cứu rỗi cho những ai tin Ngài. Nếu sự chết là vị khách không mời, thì ở đây, Chúa Giê-xu là vị khách đang đứng trước cửa tâm hồn bạn để gõ cửa, chờ bạn mở cửa, mời Chúa vào lòng.

Hơn hai ngàn năm qua, từ sau sự kiện Chúa Phục Sinh, Chúa vẫn đang kiên nhẫn đứng bên ngoài, gõ cửa lòng bạn. Hôm nay, bạn có sẵn sàng mở cửa, mời Chúa vào lòng hay chăng?

Bình Minh

Xin liên lạc Hội Thánh địa phương:

Vietnam Ministries, Inc.
văn phẩm nguồn sống
P.O. Box 4568 Anaheim, CA 92803
Tel. (714) 758-8767 (VPNS)
Fax: (714) 535-3943
Email: info@vpns.org
Website: www.vpns.org

Ông bà Trần đang vui vẻ dùng bữa cơm chiều với con trai và con gái, bỗng nghe một tiếng «xoảng», cánh cửa kiếng bị đập bể toang và một bóng người đột nhiên xông vào nhà. Với một động thái không có vẻ gì quá dữ dội, dường như chậm mà chắc, người lạ đó, vị khách không mời, chỉ trong thời gian ngắn, đã phá tan sự bình lặng của gia đình ông Trần. Công ty du lịch do ông Trần làm chủ bị phá sản. Nhà hàng của bà Trần không còn khách. Cậu con trai bị mất việc. Cô con gái không được đi học, và giấc mộng du học cũng tan thành mây khói. Ông Trần còn nghe tin rụng rời là người cha già bị nhiễm bệnh nguy kịch, gần lìa đời, trong khi người mẹ già yếu đuối không làm gì được, không có ai đến giúp đỡ, và chính ông Trần cũng không được phép đến gần cha mẹ. Ông đấm ngực đau khổ khi nhận biết rằng khi cha ông qua đời, sẽ được nhân viên y tế đem đi hỏa táng, không tang lễ, không tiễn đưa, không vành khăn báo hiếu; còn mẹ ông sẽ tức khắc bị cách ly và với thể chất yếu đuối bệnh hoạn của bà, không hy vọng gì bà sẽ qua khỏi. Cả nhà sống trong cùng thành phố mà ông Trần, một thương gia thành công, bất lực không giúp gì được cha mẹ, đành khoanh tay nhìn gia đình tan nát.

Đọc đến đây, hẳn quý độc giả đã biết vị khách không mời này là ai rồi. Vâng, đó là Coronavirus. Tháng 12, 2019, Bác sĩ Lý Văn Lượng ở Vũ Hán, thuộc tỉnh Hồ Bắc, Trung Hoa, cảnh báo về loại vi-rút lạ xuất hiện, nhưng ngay lập tức bị cảnh sát Vũ Hán triệu tập và khiển trách vì cho rằng tung tin đồn thất thiệt làm dân chúng hoang mang. Chỉ vài tuần sau, Coronavirus bùng lên như ngọn sóng dâng trào, lan tỏa khắp nơi trên thế giới, gây nên những thiệt hại và cảnh tượng chưa từng thấy. Thương thay, Bác sĩ Lý Văn Lượng đã bị nhiễm bệnh và qua đời ngày 7 tháng 2, 2020 trong nước mắt thương tiếc của người dân Trung Hoa.

Câu chuyện về Coronavirus thuộc loại “một lời cũn thừa, ngàn lời chẳng đủ,” vì ai nấy đều theo dõi tin tức sát sao trong từng giây phút. Có thể nói tất cả mọi người, mọi quốc gia trên thế giới đều bị ảnh hưởng bởi dịch bệnh này, trực tiếp hay gián

tiếp. Sức tàn phá của nó thật kinh khủng, đến giờ, chưa ai tính toán nổi. Có lẽ sau khi đại dịch qua rồi, các chuyên gia mới có thể ngồi xuống ngẫm lại những hoang tàn mà cơn bão Coronavirus đã gây ra. Chắc chắn đó sẽ là con số làm mọi người thát kinh. Ở một đất nước giàu mạnh như Mỹ, chúng ta không bao giờ ngờ có ngày các chợ không còn gạo, nước mắm, muối, đường, sữa, trứng, thịt gà, nước uống, bánh mì, đồ hộp, đồ đông lạnh, khẩu trang, nước rửa tay, các nhu yếu phẩm khác, và lạ thay, giấy vệ sinh. Chúng ta tưởng mình sống trong mơ. Có phải những phim khoa học giả tưởng về người hành tinh tấn công định tiêu diệt trái đất đang diễn ra, và trong đó, chúng ta đang là diễn viên quần chúng? Nhưng đây không phải là phim, mà là thực tế. Các khu du lịch vắng người. Hàng quán loe hoe. Chuyến bay hủy bỏ. Các nước thay nhau đóng cửa biên giới. Trường học đóng cửa. Các sự kiện tụ tập đông người đóng cửa. Nhà thờ đóng cửa. Thật là điều chưa từng xảy ra trên nước Mỹ và cả thế giới. Mức độ bàng hoàng cao đến nỗi chúng ta khó tin đó là sự thật. Người an nhiên bình tĩnh nhất cũng cảm thấy có gì là lạ trong cảm nhận. Không thể nào là một ngày bình thường được.

Thật ra, với khoa học tiên tiến ngày nay, con người đã quen sống trong an nhàn và hào như mọi sự đều dưới quyền kiểm soát của con người, nên dịch bệnh Coronavirus, với tình trạng hiện nay chưa có kế hoạch hiệu quả để ngăn chặn, làm người ta hoảng hốt. Trong lịch sử thế giới, nhiều dịch bệnh khủng khiếp đã xảy ra, xóa sạch nhiều vùng, miền, quốc gia với mức độ tử vong rất cao.

Năm 541, dịch bệnh Justinian từ Ai Cập tràn vào Constantinople, thủ đô của Đế quốc Byzantine xưa, qua những con chí rận trên mình của loài chuột ẩn nấp trong ngũ cốc. Từ Constantinople, dịch bệnh nhanh chóng lan qua Âu Châu, Á Châu, Bắc Phi, và bán đảo Ả Rập, giết chết khoảng 30 đến 50 triệu người, có lẽ khoảng phân nửa dân số thế giới thời bấy giờ. Lúc đó, người ta chẳng biết làm sao để chống đỡ, chỉ không dám đến gần người bệnh mà thôi. Đến một lúc nào đó, cơn dịch tự dừng lại.

800 năm sau, năm 1347, dịch Đen tấn công Âu

Châu, cướp đi 200 triệu nhân mạng trong bốn năm. Các bác sĩ và chuyên gia một lần nữa lại điên đầu, nhưng họ dần có ý thức về sự cách ly khỏi nguồn bệnh. Họ bắt đầu giữ các thủy thủ lại trên tàu cho đến khi chứng minh rằng các thủy thủ không bị bệnh. Lúc đầu, các thủy thủ phải ở trên tàu 30 ngày, được gọi là Trentino. Về sau, chính quyền tăng lên 40 ngày, gọi là Quarantino. Đó là nguyên gốc của từ Quarantine chúng ta dùng ngày nay, và là khởi đầu của chính sách cách ly bắt đầu từ thế giới Tây phương.

Thủ đô Luân Đôn của Anh Quốc dường như không khi nào dứt hẳn khỏi cơn Dịch Đen. Cứ mỗi 20 năm, nó lại tái phát. Trong vòng 300 năm, từ 1348 đến 1665, đã có 40 cơn tái phát, và trong mỗi cơn như thế, gần 20 phần trăm người sống tại Luân Đôn đã tử vong.

Từ thập niên 1500s, Anh quốc bắt đầu ban hành luật lệ về việc cách ly người bệnh. Những nhà có người bệnh được đánh dấu. Nếu người nhà của mình bệnh, khi ra đường, mình phải cầm một cây gậy trắng cho mọi người biết để tránh xa. Cơn đại dịch năm 1665 là trận tấn công sau cùng, đã cướp đi sinh mạng của 100,000 người Luân Đôn trong bảy tháng.

Kế đến là dịch Đậu Mùa, căn bệnh trầm trọng của vùng Âu Châu, Á Châu, và Phi Châu trong nhiều thế kỷ, với tỷ lệ tử vong là 30 phần trăm. Người sống sót bị để lại những vết sẹo xấu xí trên gương mặt. Nhưng tỷ lệ tử vong này không thâm thía gì so với súc tàn phá của nó tại Tân Thế Giới Châu Mỹ vào thế kỷ thứ 15, do những nhà thám hiểm Âu Châu gây ra.

Dân bản xứ Châu Mỹ sống tại vùng Châu Mỹ La-tinh và Mỹ quốc ngày nay chưa hề tiếp xúc với bệnh Đậu Mùa nên họ không có chút miễn nhiễm nào. Cơn dịch tràn vào đã giết chết hàng chục triệu người. Có thể nói trong lịch sử nhân loại, chưa có trận dịch nào kinh khủng như thế. Nó đã hủy diệt 90 đến 95 phần trăm dân bản xứ tại vùng Tân Thế Giới.

Vào cuối thế kỷ thứ 18, Bác sĩ Edward Jenner đã phát minh ra thuốc chủng ngừa Đậu Mùa và giúp chặn đứng cơn đại dịch này.